

Усе в далечінь я дивлюся

Володимир Свідзінський

Усе в далечінь я дивлюся,
Усе в степову далечінь.
Часами, мені так здається,
Я бачу легесеньку тінь.

Іде вона тихо по полю
У білій одежі своїй,
В душі моїй будить тривогу,
Приковує очі мої.

Чи то моє світле дитинство
Збирає волошки в полях?
Чи то моя мила, забута,
Сумує по згублених днях?

Дивлюсь і томлюся без краю,
Несила очей одвести.
Уже ж мені милій назустріч
Ніколи степами не йти.